

РЕШЕНИЕ

№ 735

гр. София, 07.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 28.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Паола Георгиева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **7092** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 – чл. 207 от Административно - процесуалния кодекс /АПК/ във връзка със Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по две искиви претенция на [фирма] с предишно наименование [фирма] със седалище и адрес на управление [населено място], В. Т. Е, [улица], СРЕЩУ Комисия за енергийно и водно регулиране /КЕВР/ с адрес [населено място], [улица] – 10, както следва:

-осъждане на ответника за имуществени вреди в размер на 1356лв. представляващи заплатеното адвокатско възнаграждение по нахд №522/2015г. на РС-Севлиево във връзка с отмененото наказателно постановление /НП/ №397 от 17.12.2014г..

- осъждане на ответника за имуществени вреди в размер на 1356лв. представляващи заплатеното адвокатско възнаграждение по кнахд №86/2016г. на АС-Габрово във връзка с отмененото наказателно постановление /НП/ №397 от 17.12.2014г..

Претендира се и лихва върху посочената главница, считано от влязлото в сила решение за отмяната на НП -16.05.2016г..

По изложените съображения в жалбата за визираните факти –отменен акт, вреди в причинна връзка със същия и представени доказателства за осъществено процесуално представителство – се моли да се уважат в цялост исковите претенции.

В съдебно заседание по изрично указание на състава е уточнен размера на иска за лихвата, предвид факта, че касае период, който го определя като отделна искова претенция, но с оглед наложената практика на ВАС да се преценява справедливия размер на обезщетението подобно на този при неимуществени вреди, то изложената конкретизация не е необходима.

В съдебно заседание исковете се поддържат от адв.Г., която представя писмени бележки и претендира разноси пред настоящата инстанция по списък.

Ответникът, в писмен отговор на исковата молба и в хода на съдебното производство по същество чрез юрк.Церовски, оспорва иска като неоснователен и недоказан. Излага съображения, че вредите, които са претендирани по делото не подлежат на обезщетяване, защото ищецът е разполагал с юрисконсулти и използването на адвокатска защита не е задължително. С оглед изложеното -направените от ищеца разходи за адвокатски възнаграждения за процесуално представителство не биха могли да се разглеждат като пряка и непосредствена последица от незаконосъобразното наказателно постановление. Позовава се на ТР №2/03.06.2009г. по тълк. дело №7/2008г. на ОС на ВАС, съгласно което административните съдилища не присъждат разноси в производствата по касационни жалба срещу решенията на районните съдилища по административно наказателни дела вкл. и прави довода, че не са претендирани. На последно място –се твърди, че т.нар. вреди представляващи адвокатското възнаграждение не е „справедливо и обосновано“ по смисъла на чл.36,ал.2 от Закона за адвокатурата, а регламентираният в Наредба №1/09.07.2004г. начин на определяне при съобразяване на материалния интерес по делото е в нарушение на чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата и не следва да се прилага по силата на чл. 15, ал. 3 от Закона за нормативните актове. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Прокурор Д. от СГП дава заключение, че исковата претенция е основателна и доказана и следва да бъде уважена в пълен размер.

След като обсъди доводите на страните и въз основа на приетите по делото доказателства, съдът намира, че исковете са допустими, а разгледани по същество са частично основателни.

От събраните по делото доказателства /приложеното нахд/ се установява, че с решение №10 от 12.01.2016г. по нахд №522/2016г. по описа на Районен съд-Севлиево е отменено наказателно постановление №397/17.12.2014г., издадено от председателя на ДКЕВР, с което на [фирма] е наложена имуществена санкция от 20 000лв..

Жалбата е подадена от адв.Г.В. с пълномощно като в проведеното съдебно заседание дружеството е представлявано от преупълномощения от адв.Л.- адв.А.. Провел се е разпит на свидетели и са се представили писмени доказателства.

По кнахд №86/2016г. с решение от №128 от 16.05.2016г. на АС-Габрово е оставено в сила решението на РС като е било проведено едно съдебно заседание, в което за жалбоподателя се е явил преупълномощения от адв.Л. - адв.А..

Видно от договор за правна защита и съдействие №4331 от 06.04.2015г. на л.26 за процесуалното представителство на първа инстанция по нахд ищецът е платил по банков път 1356лв. като за последното са представени доказателства- фактура и банков превод на л.27 и л.28.

Видно от писмени доказателства на л.30-32 от приложеното дело №7093/2019г. на АССГ е платена още веднъж сумата от 1356лв., но за процесуално

представителство по касационната инстанция.

От справка на л.72-73 се установява, че ищецът е имал м.12 2015г -9 юрисконсулти, като 2016г. средният им брой е бил 8. Съответно видно от справка висящите дела 2015г. са 277, 2016г. е 412.

СЛЕДОВАТЕЛНО от фактическа страна не е спорно, че на двете съдебни инстанции са разплатени разноски по 1356лв. за осъществено процесуално представителство.

От правна страна – СЪДЪТ съобразява, че съгласно разпоредбата на чл.203, ал.1 от АПК граждани и юридически лица могат да претендират вреди от незаконосъобразни актове, отменени по надлежния ред. В настоящата хипотеза претенцията е заявена от ЮЛ и следва от отмененото НП. Въпросът дали същото е незаконосъобразен акт по смисъла на чл.203, ал.1 от АПК в съдебната практика е бил спорен, но понастоящем е решен със задължителното тълкувателно решение, което следва да се съобрази. В тази връзка видно от ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ №1 от 15.03.2017г. по тълкувателно дело №2/2016г. на ВАС–„при предявени пред административните съдилища искиове по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 от този закон.“.

По делото се установи, че в производството по нахд ищецът в качеството си на жалбоподател е упражнил своето право на процесуална защита чрез адвокат, поради което разхода за адвокатски хонорар –видно от задължителното ТР е пряка вреда, която подлежи на обезвреда винаги, поради което доводите на ответника не следва да се споделят. Също не следва да се сподели тезата на ответника, че дружеството е имало и е можело да използва юрисконсулти. В тази връзка СЪДЪТ съобразява, че правото на адвокатска защита е конституционно закрепено – чл.56 от КРБ, както и се упражнява по силата на ЗА, поради което за упражняването му следва да се регламентират гаранции, а не да се въвеждат рестрикции. Това право се упражнява безусловно т.е. не е обусловено от изискването, ако се касае за ЮЛ същото да няма юрисконсулти. Подобна регламентация в ЗА няма, както и би била дискриминационна. Правото на ЮЛ е да избере в производството пред СРС жалбата му да бъде изготвена от адвокат, както и да бъде поддържана в съдебното заседание от адвокат. Мотивите за този избор са ирелевантни- дали сложността на производството е завишена, дали се нуждае от компетентно съдействие, тъй като неговите юрисконсулти имат познания в основната област, не и в сферата на административното наказване и т.н..

Спорният въпрос за състава е относно размера –дали безусловно да се присъди цялото платено възнаграждение или следва да има редукция. Становището на ищеца отразено в писмената защита е, че хонорарът е определен съобразно чл.18, ал.2 вр. с чл.8 от Наредба №1/2004г. е и в минималния размер с оглед размера на санкцията. Становището на ответника е, че е прекомерен и не е справедлив съгласно чл.36, ал.2 от ЗА.

СЪДЪТ, за да отговори на въпроса , съобразява очерталата се като константна съдебна практика –напр. решение №15050 от 06.11.2019г. по адм.дело №1574/2018г. на III о на ВАС, че „първоинстанционният съд трябва да направи преценка за съответствието между платеното възнаграждение и обема и сложността на свършената по делата работа, за да може размера на възнаграждението по чл.36, ал.2 от Закона за

адвокатурата да е справедлив“.

Също съобразява решение на СЕС от 23.ноември 2017г. по съединени дела С0427/16 и С-428/15, на което се позовава ищеца, но неправилно. Видно от дисПозитива и мотивите на решението -основаният въпрос предмет на преюдициалното тълкуване е дали правото на Висшия адвокатски съвет да определя минимален размер е съобразено с правото на ПЕС и отговорът е отрицателен. Това е така, защото при определянето на такъв размер с Наредба №1/2004г. ВАadv.C трябва да бъде носител на публична власт и тези норми за минимален размер трябва да се водят от общ интерес с възможност за ефективен контрол от страна на държавата.След като ВАadv.C няма тези характеристики - СЕС е постановил с решението си, че тази наредба за разписване на минимални хонорари -"би могла да ограничи конкуренцията в рамките на вътрешния пазар по смисъла на чл.101 §.1 от ДФЕС".

Следователно- довода на ищеца, че хонорарът е определен безусловно в изпълнение на чл.18, ал.2 от Наредба 1/2001г. е неоснователен. Следва да се има предвид, че при процесуално представителство по нахд залегналият критерий отново е с оглед размера на имуществената санкция, но тя може и да няма паричен еквивалент, поради което е посочено, че хонорарът не следва да е по-нисък от 300лв.. Трябва да се има предвид, че обвързването на хонорара с размера на глобата респ.имуществената санкция е в противоречие с изначални принципи на административното-наказване, тъй като градуацията на тежестта на санкциите в ЗАНН е дадена с чл.13, където глобата е средно по тежест наказание и размерът ѝ не е критерий.

Следователно, предвид изложеното СЪДЪТ следва да съобрази дали платеното възнаграждение от по 1356лв. за всяка инстанция е справедливо по смисъла на чл.36, ал.2 от ЗА без да съобразява чл.18, ал.2 пр.1-во от Наредба 1/2004г.. В тази връзка се констатира, че по двете дела е имало три съдебни производства –със служебно призовани свидетели, поради което е ирелевантен размера на санкцията. В този смисъл предвид наличието на служебно начало и пред двете инстанции -явяването на защитник и най-вече в касационната инстанция – е било формално. В тези производства ответникът не е имал възможността да направи възражение за прекомерност на изплатеното възнаграждение от 1356лв. като конкретно изложеното е проекция на възможността да не позволи на ответната страна да бъде присъден хонорар, несъответстващ на критериите на чл.36, ал.2 от ЗА - „справедлив и обоснован“. Предвид изложеното - НАСТОЯЩИЯТ СЪСТАВ приема за справедливо обезщетение сумата от 500лв., поради което тази сума следва да се присъди и по двете иски претенции като до пълния размер от 1356лв. т.е. за разликата от 856лв. следва исковете да се отхвърлят поради тяхната неоснователност. Основателна е и претенцията върху уважената част от иска да се присъди лихва от 16.05.2016г. съгласно т. 4 от ТР №3/2004г. на ОСГК на ВКС е дължима от момента на влизане в сила на решението, с което е отменен незаконосъобразния акт, доколкото същото обезщетение се определя от съда по справедливост.

Следва съобразно уважената част да се присъдят и разноските пред АССГ. В тази връзка разноските на ищеца са по 25лв.д.т.-50лв.,396лв. платено adv.възнаграждение за един адвокат л.б3 списък /което не е прекомерно/ или общо 446лв., като с оглед изхода от спора следва да се уважи за 165лв..

Предвид изложеното и на основание чл. 203 и сл. от АПК във връзка с чл.1, ал. 1 от ЗОДОВ, Административен съд – София град, Първо отделение, 47 състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА КОМИСИЯТА ЗА ЕНЕРГИЙНО И ВОДНО РЕГУЛИРАНЕ с адрес [населено място], [улица] – 10 да заплати на [фирма] със седалище и адрес на управление [населено място], В. Т. Е, [улица], чрез АД „В., Ж. и Партньори“ с адрес [населено място], [улица], ет. 2,

-сумата от 500лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди, представляващо адвокатско възнаграждение по нахд №522/2015г. РС-Севлиево във връзка с отмененото наказателно постановление №397 от 17.12.2014г. на председателя на КЕВР, ведно със законната лихва, считано от 16.05.2016г. до окончателното изплащане на обезщетението като ОТХВЪРЛЯ иска над уважения размер до пълния предявен размер от 1356 лева или за разликата от 856лв. като неоснователен.

-сумата от 500лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди, представляващи адвокатско възнаграждение по кнахд №86/2016г. на АС-Габрово във връзка с оспореното и отменено наказателно постановление №397 от 17.12.2014г. на председателя на КЕВР, ведно със законната лихва, считано от 16.05.2016г. до окончателното изплащане на обезщетението като ОТХВЪРЛЯ иска над уважения размер до пълния предявен размер от 1356 лева или за разликата от 856лв. като неоснователен.

ОСЪЖДА ответника да заплати на ищеца разноски от 165лв.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14 - дневен срок от деня на съобщението, че е изготвено.

СЪДИЯ: